

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204593
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8120204593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobkyne: U. O., A.. XX.XX.XXXX, W. Č. F. X. XXX, XXX XX F.E. A. Q., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie 737,58 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 24.09.2020 č.k. 16Csp/70/2020-33 takto jednohlasne

rozhodol:

I Potvrďuje sa rozsudok vo výrokoch I. a III.

II Stranám sporu sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 300 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 3 ods. 3 a 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,2,3 a 5 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že do úverovej zmluvy nezahrnul všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., čo spôsobilo, že bol právoplatne zaviazaný vydaním bezdôvodného obohatenia, čoho sa však v skoršom konaní musela domáhať žalobkyňa žalobou. Žalobkyňa si aktívne uplatnila svoje práva podaním žaloby a súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. môže, ako aj nemusí zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Podľa súdu prvej inštancie došlo k naplneniu hypotézy právnej normy viazanej na inštitút primeraného zadost'učinenia. Súd považoval za primeranú výšku finančného zadost'učinenia v sume 300 eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovanej do práva

žalobkyne ako spotrebiteľa, ktorá síce nie je v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, avšak ako primerané zadostučinenie je dôvodná. Účelom priznania primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu, pričom žalovanej už bolo bezdôvodné obohatenie v sume 437,58 eura vydané.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal, že napádaný rozsudok je objektívne nepreskúmateľný, čo sa týka skutkových a právnych dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vzal ako relevantné pri závere, že práve suma 300 eur je sumou zodpovedajúcou zákonnej požiadavke na primerané finančné zadostučinenie. V konaní nebolo zo strany žalobkyne tvrdené a ani preukázané, že na jej strane došlo k takým okolnostiam, ktoré vyžadujú priznanie zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou, že ak si žalobca v rovnakom čase uplatňuje nároky na finančné zadostučinenie viacerými žalobami, hoci si ich môže uplatniť jednou žalobou, potom je taký postup potrebné posúdiť aj z hľadiska, či ešte napĺňa účel zákona. Podľa jeho názoru podávanie viacerých žalôb v časovej blízkosti nesleduje dosiahnutie účelu - rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Napadol výrok III. o trovách konania, keď priznanie náhrady trov konania žalobkyňi považoval vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti prípadu v rozpore s účelom sporového konania. Podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Preto za týchto skutkových okolností preto nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku je preukázaná. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu 100 % trov.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd sa najprv vypořiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B)

8. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadostučinenia čiastočne vyhovel (tak v prípade samotného nároku i výšky, keď prihliadol na skutočnosť, že žalobkyňi už bolo bezdôvodné obohatenie v sume 437,58 eura vydané, ako aj sankčnú funkciu, aby žalovaný od

uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom v budúcnosti upustil). Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

12. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

13. Vo veci sp. zn. 8Csp/186/2017 Okresného súdu Prešov sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata sumy 437,58 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky (Dohody o poskytnutí služieb a poplatku za poskytnutie úveru). Vo vzťahu k uplatnenému nároku mala žalobkyňa v konaní takmer plný úspech, keď Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 16.03.2018, č. k. 8Csp/186/2017-59 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 437,58 eura s príslušenstvom, určil Dohodu o poskytnutí služieb za neprijateľnú zmluvnú podmienku a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku nadobudol právoplatnosť dňa 07.04.2018. Právoplatným ukončením konania vo veci 8Csp/186/2017 Okresného súdu Prešov bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 16.04.2020.

14. V prípade žalovaného, ako to vyplýva z rozsudku č.k. 8Csp/186/2017-59 zo dňa 16.03.2018 Okresného súdu Prešov, s ktorým sa súd prvej inštancie oboznámil aj v tomto konaní, išlo o závažné porušenie práv a povinností zameraných na ochranu spotrebiteľa, keď revolvingová zmluva

o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.09.2014 neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z., čo bolo sankcionované v zmysle § 11 ods. 1 predmetného zákona tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň Okresný súd Prešov konštatoval, že zmluvná podmienka - Dohoda o poskytnutí služby spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, keďže má platiť za služby, o ktoré nemá záujem alebo ktoré sa nerealizujú a navyše aj vtedy, ak sa úver predčasne zosplatnil, a to všetko za cenu vyššiu ako je reálne poskytnutý úver. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie.

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov, resp. neprijateľných zmluvných podmienok týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy, ako aj na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že priznaná suma finančného zadosťučinenia 300 eur je adekvátna a postačujúca. Odvolací súd je toho názoru, že takéto finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Z rozsudku č.k. 8Csp/186/2017-59 zo dňa 16.03.2018 vyplýva, že súd v predmetnom konaní po zohľadnení reálne poskytnutej čiastky úveru zo strany 1.328,58 eura, uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 437,58 eura. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak sa stalo aj v prejednávanej veci.

16. Rozhodovanie o trovách konania v konaniach, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie aplikoval uvedený princíp a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia z vlastnej úvahy. Odvolací súd nesúhlasí s názorom odvolateľa, že podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku a preto za týchto skutkových okolností nie je na mieste aplikovať uvedený princíp. Žalobkyňa vo svojej žalobe zreteľne označila rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa jej nároku na primerané finančné zadosťučinenie vzhľadom na porušenie spotrebiteľského práva, ktoré konštatoval Okresný súd Prešov v konaní sp. 8Csp/186/2018.

17. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd

SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

18. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. a súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).